

Jak jsme chtěli naštvat Luboše Širokého

Na Luboše Širokého vzpomínám jako na velkého „srandistu“ a recesistu. Jako modelář se do technických noviněk typu uhlík a bunt příliš nehrnul, zato byl skvělý hledač i té nejmenší termiky. Jeho nectností ale bylo, že pokud se na soutěž jelo jeho autem, zaručeně přijel na sraz minimálně o půl hodiny později a pak jsme horko těžko stíhali na soutěži první kolo, o nějakém zkušebním startu před soutěží ani nemluvě. Typická omluva zněla, že si u prvního kolegy, kterého nabíral do auta, dávali kakao.

Jednou jsme byli domluvení, že ve třech pojedeme na závody někam do Východních Čech, tentokrát měl brát auto Ivan Hořejší a Luboše jsme měli naložit až v Rokycanech, kde byl na letním bytě. Jenže, když ke mně Ivan dorazil, měl nějak podivně nateklou čelist a z jeho huhňání jsem vyrozuměl, že ho děsně bolí zub a nejdřív budeme muset jet na pohotovost.

Bylo to v době předmobilní, takže dát Lubošovi vědět, že přijedeme „trochu“ později nebylo možné, navíc jsme ani neměli telefonní číslo do jeho letního bytu. Seděl jsem v čekárně u zubaře, vyhlížel Ivana, náš časový skluz se protahoval, a já si lámal hlavu, jak dlouho asi Luboš vydrží čekat u stánku PNS na výpadovce v Rokycanech.

Nakonec jsme vyrazili z Plzně s téměř dvouhodinovým zpožděním – z hlediska soutěže to bylo jedno, létalo se až druhý den ráno, ale co Luboš. Žádný normální smrtelník by dvě hodiny u stánku PNS na kamarády nečekal.

Na jednu stranu jsme měli obavu, kde jej najdeme, na druhou stranu jsme si škodolibě říkali, jakou nám osud nahrál krásnou pomstu – za ty všechny jeho pozdní příjezdy, dlouhé podupávání v ranní zimě s bednou u nohou – teď to dostane zpátky i s úroky. Dohodli jsme se, že pokud ještě bude u stánku čekat, nedáme najevo vůbec nic, žádné omluvy pozdního příjezdu, žádné vysvětlování, nic. Dvě hodiny skluz – co blbneš, takhle jsme se domluvili, to sis asi spletl. Srdíčka se nám škodolibostí jen tetelila, obličeje stěží zachovávaly vážnost.

Dorazili jsme do Rokycan, tam u stánku stojí Luboš s posledním Modelářem v ruce. Zastavujeme, Luboš s pozdravem nastupuje na zadní sedadlo. Rozjíždíme se, oba na předních sedadlech kamenné obličeje a pro jistotu koukáme jen dopředu. Napjatě čekáme na oprávněný výbuch výčitek. Luboš se naklání dopředu s otevřeným Modelářem v ruce: „Hele, viděli jste ten nový pláněk Wakefielda? Je tam zajímavý profil.“ Po následné pětiminutové přednášce o profilech na gumácích se osměluji: „Ty, Luboši, jak dlouho jsi tam na nás čekal?“ „Asi dvě hodiny, proč se ptáš?“